

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Zal de bazuin in de stad geblazen worden, dat het volk niet siddere? Zal er een kwaad in de stad zijn, dat de Heere niet doet? Gewisselijk de Heere HEERE zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheden aan Zijne knechten, de profeten, openbaard hebbe. De leeuw heeft gebuld, wie zou niet vreezen? De Heere HEERE heeft gesproken, wie zou niet profeteeren?”

Amos 3 : 6, 7 en 8.

No. 21.

1 November 1903.

8ste Jaargang.

DE VERVULLING EENER PROFETIE.

De Getuigenis van Vloeden.

Door B. H. ROBERTS.

Het was in Augustus 1831, toen men een gezelschap van tien of twaalf personen Independence Landing, Jackson county, Missouri, had kunnen zien verlaten, in een aantal kano's, die den steven gewend hadden in de richting van St. Louis. Aan den avond van den eersten dag kwamen zij te Port Sage aan, alwaar een van het gezelschap zich meester maakte van een wilden kalkoen, waaraan de partij een voortreffelijk avondmaal had. De tocht werd den volgenden morgen hervat, en drie dagen achtereen voortgezet zonder dat er iets van bijzonder belang gebeurde. Den derden dag kampeerden zij te McIlwain's Bend, alwaar de gebeurtenis die ik wensch te verhalen voorviel. Dit gezelschap personen bestond uit Joseph Smith, den profeet, en een aantal metgezellen, op weg van Zion, Independence, Missouri, naar Kirtland, Ohio. Zij hadden de reis naar Missouri gemaakt om de plaats van de stad Zion te vinden, dewelke, zooals het Boek van Mormon voorspelt, gebouwd zal worden op het westelijke halfgrond, en een toevluchtsstad wezen zal voor de rechtvaardigen in de laatste dagen, wanneer de oordeelen Gods over het land zullen heenstrijken. Zij waren er in geslaagd de plaats van de stad te vinden, want door openbaring verklaarde God dat het Independence, Jackson county, Missouri, was. God had eveneens bestemd aan deze Ouderlingen te openbaren de ligging van den heiligen tempel, waarop de heerlijkheid Gods in de toekomst zou rusten in een wolpilaar overdag, en een vuurpilaar des nachts. Deze kennis verkregen hebbende, keerden zij nu terug naar het oosten om de gemeenten te bezoeken en getuigenis te geven aan de wereld waar de stad Zion zoude staan.

In dit gezelschap te Mc Ilwaine's Bend bevonden zich Joseph, de profeet, Sidney Rigdon, Oliver Cowdery, W. W. Phelps, Algernon S. Gilbert en Ezra Booth, maar al de namen van de partij kunnen niet met zekerheid bepaald worden. Terwijl zij te Mc Ilwaine's Bend kampeerden, zag W. W. Phelps, die enkele van de verhevenste waarheden van het „Mormonisme” in dicht gebracht heeft, „in open visioen,” zeide de Profeet Joseph, „den verwoester, in zijn afgrijselijkste macht, rijdende op het oppervlak der wateren. Anderen hoorden het geluid, maar zagen het visioen niet.” (Geschiedenis van de Kerk, deel 1, blz. 203) Den volgenden morgen, na het gebed, ontving de Profeet Joseph zelf eene openbaring, waarin het volgende, over hetzelfde onderwerp, voorkomt:

*Maar voorwaar Ik zeg tot u, dat het niet noodig is, dat dit geheele gezelschap mijner Ouderlingen snel over de wateren bewogen worde, terwijl de inwoners aan iedere zijde in ongeloof omkomen; niettemin laat ik het toe dat gij verslag mocht geven; ziet, er zijn vele gevaren op de wateren, en meer in het bijzonder hierna; want ik, de Heer, heb, in mijnen toorn, vele verwoestingen op de wateren besloten; ja, en in het bijzonder op deze wateren. * * * En nu, ziet, voor uw welzijn geef ik u een gebod aangaande deze dingen; en ik, de Heer, wil met u redeneeren, zooals met de mannen in de dagen van ouds. Ziet, ik, de Heer, zegende in den beginne de wateren, maar in de laatste dagen vloekte ik, door den mond van mijnen dienst-knecht Johannes, de wateren; en het zal gezegd worden in de komende dagen, dat niemand in staat is op te gaan naar het land van Zion op de wateren, dan hij die oprecht van hart is. En, zooals ik, de Heer, in den beginne, het land vloekte, zoo heb ik het, in de laatste dagen gezegend, in zijnen tijd, voor het gebruik mijner Heiligen, opdat zij mogen deelnemen van de vetheid van hetzelfde. En nu geef ik aan u een gebod, dat wat ik aan u zeg, ik tegen allen zeg, dat gij uwe broederen voor deze wateren vooraf zult waarschuwen, dat zij in het reizen niet op dezelve komen, opdat hun geloof niet fale en zij in strikken gevangen worden. Ik de Heer, heb het besloten, en de verwoester rijdt op de oppervlakte ervon; en ik herroep het besluit niet. — (Leer en Verbonden, afd. 61 : 3—5; 13 - 19.)*

Deze voorspelling aangaande de verwoesting op de wateren, en meer in het bijzonder op de wateren waarop deze personen toen reisden, werd twee-en-zeventig jaren geleden geuit, en van tijd tot tijd is er een groote verwoesting geweest door den Missouri en de rivieren die zich in hem ontlasten; maar meer in het bijzonder is de waarheid van deze merkwaardige voorspelling van den „Mormoonschen” profeet en het visioen van Ouderling W. W. Phelps staande gehouden in de gebeurtenissen van het tegenwoordige jaar. Weken lang, gedurende de laatste dagen van Mei en de eerste dagen van Juni, was de pers vervuld met berichten van de verwoesting in de plaatsen, speciaal aangeduid in de zooveen aangehaalde voorspelling. Reeds in de maand Maart begon men aan den Lower Mississippi ongerust te worden over het hooge water, en omstreeks het midden van die maand wees de Mississippi,

bij Memphis, op den peilstok 39.8 (Eng.) voet aan — de hoogste stand die ooit geboekt is. Deze omstandigheid verwekte groot alarm door geheel het om den Lower Mississippi liggende land, en de pers van de Vereenigde Staten behandelde algemeen, in allen opzichte, de noodzakelijkheid van eene handeling van regeeringswege om te voorzien in het versterken der dijken van den Mississippi, de noodzakelijkheid van bosch-bewaring aan de hoofdwateren van onze groote stroomen, en eveneens het bouwen van reservoirs in dezelfde streek om het bovenwater terug te houden, en dus de mogelijkheid van zulke vloedten te beletten als het land aan den Lower Mississippi dreigden te overstelpen.

Enkele weken later werden punten in Kansas en Missouri overstroomd, en de rampen worden aldus beschreven door een oostelijk tijdschrift:

„De vloedten die zoo'n vernieling gewrocht hebben langs de Kansas- en Missouri-rivieren zijn nu gezakt, zoodat hunne ijselijke resultaten kalm berekend kunnen worden door de autoriteiten van de vele steden en stadjes, nu bevrijd van de akelige beschadiging der drie dagen van dood en verwoesting.

De gemoederen, ontdaan van de vrees voor dreigende rampen, zien op de erbarmelijke haarden en vervlogen hoop, het ontzagwekkend levensverlies, het uitwisschen van familiën, het onherstelbaar vaneenrukken van ouders en kinderen, broeder en zuster, lieveling en verloofde, en eindelijk, op het verschrikkelijke handelsverlies dat weergegeven wordt in cijfers die tot aan het vierde deel van een biljoen dollar stijgen.

Kansas City en Topeka leden de hevigste verliezen in menschenlevens en eigendom, ofschoon langs den geheelen Kansas, of zooals hij daar ter plaatste genoemd wordt, de Kawrivier, de schade groot was, en in vele van de stadjes aan den oever der rivier hadden de woedende wateren een levensverlies veroorzaakt.

De natuurlijke toestanden waartegen de onder water gezette steden te strijden hadden gedurende de hoogte van den vloed worden aldus kort samengevat:

Treinendienst opgeheven.

Waterwerken naar beneden gestort.

Trams stonden stil.

Brandweer verlamd.

Electrisch licht-machines werkeloos.

Geen enkele fabriek in werking.

Groothandel-district onder vijftien (Eng.) voet water gezet.

Water snelt door de straten gelijk molenwateren.

Branden breken uit op plaatsen in het overstroomde district.

Kansas City, Kan., en de nabijgelegen stadjes, leden het meest.

De stadjes Armourdale, Argentine en Harlem zijn volkomen uitgewischt van de kaart, en liggen nu onder water gezet door de zwellende rivier. Geen levend menschelijk wezen is overgebleven in de ongelukkige stadjes.

Kansas City, Kan., was drie dagen lang afgesneden van de communicatie met de buitenwereld behalve per handwagen naar Leavenworth, van welk punt af ter hulp gesneld werd naar de geslagen stad. De bevolking van 20,000 zielen leed honger, en vocht als wilde beesten om de 100,000 rations die haar met haast van het fort verschaft werden.

De hospitalen der stad waren weldra gevuld en het postkantoor werd in een gelegenheids-hospitaal herschapen. Dieven, voordeel puttende uit den toestand, plunderden en vernielden de huizen die verlaten waren geworden door de bewoners. Troepen burgers werden georganiseerd om de straten te doorkruisen, en met geweren gewapend schoten zij de lijkberoovers zonder genade neer. Duizend man van het staande leger werden aangevraagd om de orde te bewaren in de geslagen stad.

Kansas City, Mo., juist over de rivier in gewone tijden, maar nu afgesneden door een zee van razende wateren, was machteloos om hare gebuur te helpen. Slechts één brug die vroeger de twee steden verbonden had, was blijven staan, en die was omringd door mijlen water.

Gezinnen door de vlooden aangegrepen in hunne huizen, vlooden naar de daken en schreeuwden om hulp. Hun treurige toestand was zichtbaar van de hooglanden, maar men kon ze op geen manier bereiken. Geen boot kon varen op den zich voortstuwenden stortvloed van den Kaw. Deze gezinnen, als schipbreukelingen op een onbewoond eiland, heschen tevergeefs witte noodvlaggen, en terwijl hun akelige staat duidelijk zichtbaar was aan degenen die zich aan den wal bevonden, kon hen op geene wijze bijstand gezonden worden. De slachtoffers gilden in hunnen doodsangst en hunne jammerkreten werden duidelijk gehoord door hen, die machteloos waren hen bij te staan.

Enkele vermete rede reddingen hadden plaats, maar honderden moesten noodwendig aan de genade van den vloed overgelaten worden. Mannen en vrouwen konden gezien worden, zich vastklemmende aan de huisdaken, totdat honger en uitputting hen tot waanzin dreef, wanneer zij één voor één afgleden in den woedenden vloed, die hunne lichamen schielijk als een maalstroom wegsleurde om ze beneden op het strand neer te werpen.

Beneden Kansas City, in het tuinbouw-district, zochten de gezinnen bij twintigtallen hunne toevlucht in de boomtoppen. Een heldhaftige poging om ze te redden werd door twee mannen gemaakt, die Maandagmiddag om 5 uur in een schuitje vertrokken en des avonds om 11 uur terugkeerden met een jammerlijk verhaal van eene vergeefsche poging om vrouwen en kinderen te redden, die eventueel weggeveegd werden door den voortjagenden stroom.

„Ik zag vrouwen en kinderen bij twintigtallen in de boomtoppen“, zeide een van de mannen. „Zij konden niet bevrijd worden, hoeveel booten er ook geweest waren. Het is alleen een kwestie van tijd wanneer zij zwak zullen worden door honger en inspanning en in den vloed vallen.

„De boomen waaraan zij zich vastklemmen, in de hoop dat zij ontzet zullen worden, zijn hun ondergang geworden. Het water smelt tusschen deze boomen door met een vaart van twintig mijlen per uur. Als zij in open water waren geweest op de toppen der huizen, dan zou het een gemakkelijke zaak geweest zijn hen te bereiken; maar zooals het nu is, kon geen boot op die stroom varen. Wij konden slechts zoover komen, dat wij elkander konden toeroepen. Maar de arme ongelukkige schepsels hadden geen andere toevlucht dan de boomen. Hunne huizen waren weggeveegd”.

(Wordt vervolgd).

Lichtende Steenen.

In het Boek van Mormon vindt men eene beschrijving van de opkomst en het verval van twee aloude beschaafde nederzettingen in de nieuwe wereld. De eerste vertrok korten tijd na de Babylonische taalverwarring (ongeveer 2000 v. Chr.) uit Azië, en de andere vertrok 600 jaar vóór Christus van de stad Jeruzalem naar Amerika. Deze volksverhuizingen geschieden onder goddelijke leiding. De Amerikaansche Indianen zijn de afstammelingen van die netterzitters. Dat Amerika is bewoond geweest door menschen van Hebreuwsche afkomst en godsdienst wordt door vele geleerden geloofd, op grond zoowel van oudheidkundige ontdekkingen als van overleveringen, aldus de bewering van het Boek van Mormon bevestigende.

Er is onlangs weder eene kleine ontdekking gemaakt, die harmonieert met eene mededeeling in het Boek van Mormon. Toen Mahonri Moriancumer, „de broeder van Jared,” met zijn gezelschap den oceaan overstak, bediende men zich, volgens het verslag van Moroni, van steenen die in de duisternis licht gaven. Nu komt in het *Nieuws van den Dag* van 23 September j.l. het volgende bericht voor:

„In Californië is een paarse doorzichtige steen gevonden, welke in duister een schitterend licht verspreidt. Men noemt den steen „Kunziet,” naar den naam van Dr. Kunz, voorzitter van de *Mineralogische Club te New-York*, welke hem vond.”

Het is te begrijpen, dat het „Kunziet” en de lichtgevende steenen, door den broeder van Jared verkregen, niet dezelfde steenen zijn, daar deze laatste opzettelijk bereid werden door den Heere met een buitengewoon doeleinde. De ontdekking toont echter de mogelijkheid van het bestaan van zulke steenen aan. Vele dingen, in het Boek van Mormon vermeld, waren toen het verscheen, in 1830, der wetenschap vreemd, maar hoe meer men doordringt in de kennis van het Westelijke Vasteland, des te menigvuldiger worden de bewijzen, dat het verslag, door den Profeet Joseph Smith vertaald, eene geschiedenis is van het volk, „dat uit de aarde spreken zou.”

De Algemeene Conferentie.

(Uit de *Deseret News*.)

„De laatste conferentie is de beste” is een gewoon gezegde geworden onder de Heiligen der Laatste Dagen. Er is voorzeker geene vergadering ooit gehouden met grooter belangstelling, die beter bezocht was, die meer met den geest van inspiratie gezegend was of die hogere voldoening schonk dan de halfjaarlijksche Conferentie van de Kerk die Dinsdagavond (6 October) gesloten werd. Het was, dit zij hier nadrukkelijk gezegd, een grootsche gelegenheid, waarin de vele duizenden menschen, die erbij tegenwoordig waren, zich door en door verheugden.

De ten toon gespreide sterke belangstelling hield vol van de opening af tot het einde toe. De aanwezigheid van het Eerste Presidentschap en tien Apostelen, met andere algemeene autoriteiten werd ten volle op prijs gesteld. De toespraken waren verscheiden, vol vuur en indrukwekkend, en nu en dan trillende van de kracht en ernst der sprekers. De instructies van het Eerste Presidentschap waren bij uitnemendheid practisch en juist van pas, levensvragen van het oogenblik voor de geheele Kerk aanroerende. De muziek was, als gewoonlijk, allervoortreffelijkst en het koraalgezang werd afgewisseld door solo's en duetten die verrukkelijk uitgevoerd werden.

De aanstelling van Ouderling Francis M. Lyman als President van de Twaalf Apostelen was reeds eenigen tijd verwacht. Maar die van Ouderling George A. Smith als een van de Twaalven was ietwat verrassend, daar de zaak niet uitgelekt was, maar beide waren in den hoogsten graad naar voldoening. Een andere verrassing was de aanstelling van Ouderling Heber J. Grant om over de Europeesche zending te presideeren, President Lyman ontslaande, maar dit werd eveneens ontvangen als zeer gepast en geschikt en volgens den zin en den wil des Heeren. Er werd geen andersdenkende stem of uitdrukking vernomen gedurende de geheele Conferentie

De ontzaglijk groote volksmenigten die op Zondag bijeenkwamen waren een verbazing voor den vreemdeling. De Tabernakel met geopende galerijen kon het volk niet bevatten in den morgen en in den namiddag vloeiden beide de Tabernakel en de Assembly Hall over, en een bijeenkomst van ten minste 2.000 personen werd door uitgelezen sprekers toegesproken in de open lucht op den grond bij den Tabernakel.

De invloed van deze groote vergaderingen zal tot de versterking der deelen van de Kerk gedragen worden. Vele Zendingspresidenten waren tegenwoordig, zoowel als vertegenwoordigers van Ringen van Zion, en de uitwerking er van zal zijn tot versterking van het geloof der Heiligen, om hunne eenheid te vermeerderen en hun voornemen om hunnen godsdienst na te leven vaster te maken, en om kracht en aandrang te geven aan het

groote werk der laatste dagen door geheel de wereld. Het is een grootsche en hoogst aangename gebeurtenis geweest, onovertroffen in de geschiedenis van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

(Later zullen wij enkele der geschikste redevoeringen publicceeren. — Red.)

Luiksche Conferentie.

De Luiksche Conferentie had den 11 October 1908 plaats in de zaal Place St. Eloi, Seraing. Aanwezig waren: President Willard T. Cannon, van Rotterdam, Pres James W. D. Hurren en Ouderling Orson F. Willie van de Amsterdamsche Conferentie, benevens al de zendingen van de Luiksche Conferentie.

Pres. Perry G. Snow leidde de vergadering.

Het gebed werd gedaan door broeder Damen Dieu. Door de Ouderlingen Emile Camus en Victor Pirotte werd het Heilige Avondmaal bediend.

De algemeene autoriteiten der Kerk, door den leider der vergadering voorgesteld, werden eenstemmig ondersteund.

Pres. Snow was de eerste spreker. Hij drukte zijne blijdschap uit, het evangelie te kunnen prediken aan de wereldlingen, en sprak vervolgens over het verschil tusschen de Kerk van Christus en die van de menschen. Spreker besprak eveneens de zending van den profeet Joseph Smith, en gaf zijne getuigenis van de goddelijkheid derzelve.

Pres. Hurren kreeg hierna het woord. Hij sprak in het Engelsch, wat vertaald werd door Pres. Cannon. Onze zending, zeide hij, is om getuigenis te geven van het werk des Heeren. Het koninkrijk Gods heeft zekere wetten, die nageleefd moeten worden. De Heere neemt niemand aan die andere wetten opvolgt. De herstelling des Evangelies en van het Godsrijk was voorspeld door de Profeten Jesaja, Amos en anderen.

Hierna sprak Ouderling Joseph F. Barton, die over de noodzakelijkheid sprak van het streven hier op aarde om zóó te leven dat wij eenmaal in de tegenwoordigheid van onzen Hemelschen Vader kunnen terugkeeren.

President Cannon was de laatste spreker. Deze zeide o. a.: de Kerk van Christus met andere kerken vergelijkende, zien wij dat er een groote afval geweest is. Nu het Evangelie hersteld is geworden, is er een groot werk te doen. Spreker gaf zijne getuigenis, dat President Joseph F. Smith een dienstknecht van God is. Het werk des Heeren neemt toe en zal voortgaan totdat het de geheele aarde vervult.

Benedictie door Ouderling Geo. J. Paull.

JOSEPH F. BARTON JR., *Secr.*

Vergadering te Brussel.

Zondag 4 October j.l. werd te Brussel, Rue Royale, eene bijzondere vergadering gehouden, onder leiding van Pres. Perry G. Snow. Aanwezig waren: Pres. Willard T. Cannon en Ouderlingen Perry G. Snow en B. M. Young, laatstgenoemde een muziekstudent te Brussel.

De sprekers waren Ouderlingen Cannon en Snow, respectievelijk in de Hollandsche en Fransche taal. Ofschoon thans te Brussel geen zendelingen werkzaam zijn, wordt er verlangd van tijd tot tijd vergaderingen te houden totdat de zendelingen het werk weder kunnen hervatten.

Aangekomen en Ontslagen.

Den 4den October is te Rotterdam aangekomen Ouderling Derk Koldewijn, van Ogden, Utah, aan wien de Groninger Conferentie als arbeidsveld is aangewezen.

Ouderling Willem Dalebout is van zijne werkzaamheden in de Nederlandsche en Belgische Zending eervol ontslagen. Ouderling Dalebout heeft gedurende de laatste acht maanden over de Leeuwarder vertakking gepresideerd.

Bladvulling.

Wilt gij bemind en eerlijk leven?
Ik wil u des een' regel geven.
Vier dingen dient gij wel te weten:
Geleden onrecht haast vergeten,
Ontvangen weldaad lang gedenken,
Geen mensch door achterklap te krenken;
En hebt gij lust uw leed te wreken,
Zoo ga en beter uw gebreken;
Want een, die betert zijnen staat,
Doet leed dengenen, die hem haat.

JACOB CATS.

Voor de vergissingen, de zonde en dwaasheid van eene eeuw moge gedeeltelijk verzoening gedaan worden door een opvolgende eeuw, maar het individu staat alleen. Voor wat wij doen en voor wat wij ongedaan laten, zijn wij alleen verantwoordelijk. Indien wij den gouden uren, die aan hogere dingen gewijd konden worden, toelaten gelijk zand door onze vingers te loopen, kan niemand ze ooit aan ons teruggeven.

JORDAN.

Zoolang de voorraad strekt, stellen wij verkrijgbaar: Ingebonden Jaargangen van „de Ster” (in linnen stempelband) van de jaren 1897 en '98 à f 2.—. van 1899 en 1900 á f 2.25 en van 1901 en 1902 à f 2.50; ongebonden jaargangen: respectielijk à f 1.—, f 1.25 en f 1.50.

De Stier.

Nederlandsch Organ van de Heiligen der laatste Dagen.

Is er eene Verkiezing?

Door sommige menschen wordt het geloofd, dat de Heer zekere personen heeft uitverkoren om de zaligheid deelachtig te worden. Waar deze gedachte heerscht, spreekt het vanzelf, dat men gelooven moet, dat er andere personen uitverkoren zijn tot het verkrijgen van een tegenovergesteld lot. Van de Schriften vernemen wij, dat ieder menschenkind loon naar werken ontvangen zal: het betrachten van gerechtigheid brengt altijd zegeningen, terwijl goddeloosheid verdoemenis brengt. Wanneer de mensch dus uitverkoren is tot zaligheid of verdoemenis, dan moet men aannemen, dat de Heer hem dwingt tot het doen van het goede of het kwade. Beschouwen wij deze dingen eens in het licht van den Bijbel:

In 1 Johannes 2 : 2 lezen wij: *En hij [Jezus Christus] is eene verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de ZONDE DER GEHEELE WERELD.* Wat dat betreft is er derhalve geene verhindering. De Heiland is voor alle menschen gestorven. Door Paulus werd aan Timotheüs geschreven (1 Tim. 2 : 1—6): *Ik vermaan dan vóór alle dingen, dat gedaan worden smeekingen, gebeden, voorbiddingen, dankzeggingen voor alle menschen: voor koningen, en allen, die in hoogheid zijn; opdat wij een gerust en stil leven leiden mogen in alle godzaligheid en eerbaarheid. Want dat is goed en aangenaam voor God, onzen Zaligmaker, WELKE WIL, DAT ALLE MENSCHEN ZALIG WORDEN EN TOT KENNIS DER WAARHEID KOMEN. Want er is een God, er is ook een Middelaar Gods en der menschen, de mensch Jezus Christus; die zichzelf gegeven heeft TOT EEN RANTSOEN VOOR ALLEN, zijnde de getuigenis tot zijnen tijd.* Van den Middelaar wordt hier gezegd, dat hij een rantsoen voor allen is, en dit bekrachtigt dus de vorenstaande woorden van Johannes. Bovendien lezen wij, *dat God, onze Zaligmaker, wil dat alle menschen zalig worden en tot kennis der waarheid komen.* Zeer uitdrukkelijk zegt dus de Schrift, dat er, wat de zaligheid betreft, geene verkiezing bestaat. God wil de zaligheid van allen. „Maar”, zegt misschien iemand, „dan worden allen ook zalig, want Zijn wil is onwederstaanbaar.” Ho, ho! Als Hij nu eens het plan heeft, om ons onzen vrijen wil te laten, en het van het gebruiken van dien wil zal afhangen, wat wij eenmaal zullen ontvangen? De zaligheid kan namelijk van dien aard zijn, dat zij alleen eene zaligheid voor ons zal wezen, als ze met onzen vrijen wil gepaard gaat. Hier op aarde reeds zijn vele goede dingen, die wij gaarne doen, of waarvan wij veel genoeg smaken, maar wanneer er dwang op ons toegepast wordt tot het doen van die

goede levelingsbezigheden, of het genieten van datgene, wat ons vreugde verschaft, dan gaat de bekoorlijkheid er van verloren. Zoo kan het ook zijn met datgene wat in het voornemen van onze Vader ligt. En inderdaad blijkt het dat Hij den mensch vrij laat in de keuze zijner handelingen. Mattheus 23 : 37 en 38 : *Jeruzalem, Jeruzalem! gij die de profeten doodt en steenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb ik uwe kinderen willen bijeen vergaderen, gelijkerwijs eene hen hare kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; EN GIJ LIEDEN HEBT NIET GEWILD. Ziet, uw huis wordt u woest gelaten.* Alhoewel des Heeren wil onwederstaanbaar is, blijkt het dus, dat het Zijn plan niet was, hen te dwingen. Hij wilde Jeruzalem's kinderen vergaderen, zij wilden niet, en als een gevolg van hunne ongehoorzaamheid kwam de verwoesting over hen. Van Chórazin, Betsáida en Kapernaüm, de drie onboetvaardige steden, staat er geschreven: *Toen begon hij [Jezus] de steden in dewelke zijne krachten meest geschied waren, TE VERWIJTEN, OMDAT ZIJ ZICH NIET BEKEERD HADDEN* (Matth. 11 : 20). Hoe zou Hij hen een verwijt kunnen maken, als God alles moest doen? Dit zou onredelijk geweest zijn.

Op verschillende plaatsen in den Bijbel wordt er echter onwedersprekelijk melding gemaakt van „*uitverkorenen.*” Wat is dan de verkiezing? De profeet Joseph Smith zeide eens: „*Alle verkiezing die er in de Schriften gevonden kan worden, is volgens het vleesch en tot het Priesterschap behoorende* (Compendium, Gems, blz. 289). De Heere had Zijne plannen met deze aarde en hare inwoners reeds gemaakt vóór de schepping derzelve. Het is derhalve begrijpelijk en redelijk, dat Hij wist aan wie van Zijne kinderen Hij de machten van het Priesterschap kon toevertrouwen in de toekomst. Daarom verordineerde Hij sommigen om onderscheidene roepingen te bekleeden. Vandaar dat de Profeet Joseph zeide: „*Iedere man die eene roeping heeft om aan de inwoners der wereld te bedienen, was verordineerd tot dat eigen doeleinde in den Grooten Raad des Hemels eer de wereld was*” (Comp., Gems, blz. 285). Vergelijken wij nu hiermede eens de verkiezing in den Bijbel: De Heere Jezus sprak tot de twaalven (Joh. 15 : 16): „*Gij hebt mij niet uitverkoren, maar ik heb u uitverkoren, en ik heb u gesteld, DAT GIJ ZOUTD HEENGAAN EN VRUCHT DRAGEN, EN DAT UWE VRUCHT BLIJVE.*” Zij waren dus uitverkoren, niet tot de zaligheid, maar *opdat zij zouden heengaan enz.* Na zijne opstanding zeide Hij: „*GAAT DAN HENEN, onderwijst al de volken, dezelfde doopende in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, leerende hen onderhouden alles, wat ik u geboden heb* (Matt. 28 : 19). Hunne verkiezing was dus tot de prediking, tot de bevoegdheid om in den naam der Godheid te handelen. Toen de Heere aan Ananias opdroeg Saulus te bezoeken, en Ananias tegenstribbelde, zeide Hij (Hand. 9 : 15): „*Ga heen, want deze is mij een uitverkoren vat, OM MIJNEN NAAM TE DRAGEN VOOR DE HEIDENEN, EN DE KONINGEN, EN DE KINDEREN ISRAËLS.*” Daartoe was Paulus dus uitverkoren. De eerste zendbrief van Petrus werd ge-

schreven aan de *uitverkorenen* (1 : 2). In het vijfde vers van het tweede hoofdstuk leest men: *Zoo wordt gij ook zelven, als levende steenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot EEN HEILIG PRIESTERDOM, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus.*” En vers 9 zegt: *Maar gij zijt een UITVERKOREN GESLACHT, een KONINKLIJK PRIESTERDOM, een heilig volk, een verkregen volk; OPDAT GIJ ZOUTD VERKONDIGEN DE DEUGDEN DESGENEN, DIE U UIT DE DUISTERNIS GEROEPEN HEEFT TOT ZIJN WONDERBAAR LICHT.*” De vraag: Is er eene Verkiezing? kan dus veilig met de woorden van onzen profeet beantwoord worden, dat namelijk alle verkiezing, die in de Schriften gevonden kan worden, volgens het vleesch is en behoort tot het Priesterschap. Met betrekking tot de zaligheid is er geene verkiezing. Het zal van onze eigene handelingen afhangen, welk lot wij ontvangen. Door het geloof in Christus, namelijk door het ware, levende geloof, dat met werken gepaard gaat, verkrijgt men de zaligheid, „*maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem*” (Joh 3 : 36).

I. K.

Zangvereniging „Hoop van Israël”.

Door de Rotterdamsche Zangvereniging „Hoop van Israël” werd Dinsdag den 6en October j.l. in de zaal „Excelsior” haar eerste jaarfeest gehouden. Op deze gezellige bijeenkomst waren ook de in Rotterdam werkzaam zijnde zendelingen uitgenoodigd. Met het geven van onderhoudende voordrachten, het zingen van eenige liederen, afgewisseld door toasten en toespraken, werd een genoegelijke avond doorgebracht. Er was voor een uitstekende consumtie gezorgd.

Genoemde zangvereniging werd den 29sten September 1902 georganiseerd onder de leiding van Ouderling Leo van den Akker. Toen deze in November d. a. v. vertrok, werd hij opgevolgd door Ouderling Gerard J. S. Abels. Het vertrek van dezen laatste naar Arnhem maakte het aanstellen van een nieuwen leider noodzakelijk. De keuze viel op broeder R. Willemsteijn, sedert het ontstaan der vereniging hare organist, die met hart en ziel zijne taak heeft betracht en getoond heeft de keuze waardig te zijn. Door onderling uitgelegde middelen was men in staat in het verstreken jaar een bezoek te brengen aan Dordrecht en Amsterdam, alwaar de kerkelijke vergaderingen, gelijk dit van tijd tot tijd in Rotterdam gebeurde, door de bestudeerde liederen werden opgeluisterd.

Wij feliciteeren „Hoop van Israël” met haar eenjarig bestaan en drukken hierbij den wensch uit, dat zij gestadig succes moge hebben in hare onderneming tot onderlinge stichting en uitbreiding van het groote werk der laatste dagen in het algemeen.

President Lyman's Reizen.

Door Ouderling JOSEPH J. CANNON in de *Millennial Star*.

(Slot.)

Rusland is verreweg de gewichtigste afdeeling van de Grieksche kerk. In plaats van een patriach aan het hoofd te hebben, zooals in Constantinopel, Antiochië, Jeruzalem en Alexandrië het geval is, wordt het regeeringswerk gedaan door de Heilige Synode, samengesteld uit bisschoppen en anderen, aangesteld door den Tsaar. De verwantschap van de Russische kerk aan de andere takken van de Grieksche kerk is gelijk aan die van de Presbyteriaansche of Episcopale kerken in Amerika aan die van Groot Brittannië. De administratie van de afdeelingen is geheel onafhankelijk. Natuurlijk staat de Russische of Orthodoxe Katholieke kerk niet in betrekking met het Roomsch-Katholicisme, ofschoon er gelijkheid bestaat op vele punten tusschen de twee godsdiensten. Monniken en nonnen worden in Rusland in groote getalen aangetroffen, maar de herders van de vergaderingen moeten gehuwde mannen zijn, ofschoon zij niet mogen hertrouwen als hunne vrouwen sterven. De ongerouwden worden het Zwarte Priesterschap genoemd, de getrouwden het witte. Bisschoppen worden uit de zwarte orde gekozen. Er zijn geen kardinalen of Paus in de Grieksche kerk.

Het sacrament, bestaande beide uit brood (gezuurd) en wijn, wordt zelfs aan kinderen toegediend, bevestiging wordt onmiddellijk na den doop verricht, en ofschoon er zuigelingen gedoopt worden, wordt het door onderdompeling gedaan, of liever drie onderdompelingen. Wanneer de priester een kind doopt kruist hij den mond, de oogen, ooren, handen, voeten, den rug en de borst met een kemelsharen kwastje of veder, natgemaakt in een chrisma van geheiligde olie vermengd met balsem, specerijen en witten wijn. „De oogen worden gezalfd opdat het kind alleen goed moge zien, de ooren opdat zij alleen mogen toelaten dat wat rein is, de mond opdat hij moge spreken als een Christen betaamt, de handen opdat zij geen kwaad mogen doen, en de voeten opdat zij in het pad der deugd mogen treden”.

De Grieksche kerk in het algemeen heeft reeds vele eeuwen lang niet meer getracht nieuwe bekeerlingen te maken. Dit is misschien niet precies zoo in den tegenwoordigen tijd. De nieuwe en luisterrijke Russische kerken van Warschau duiden aan dat het 't verlangen is de Polen te winnen van Rome. De prachtige dienst van de Russische kerk te Parijs, met de rijk met tapijten bekleede vloer, geven den indruk dat deze organisatie den gunst der Fransche oogen zoekt. Maar of zij proselieten maken of niet, het is duidelijk dat het Russische priesterschap al hunne leden tracht te behouden. Aan Roomsch-Katholieke priesters, evenals aan Joden, wordt niet toegestaan het keizerrijk binnen te treden, behalve onder speciale voorwaarden. Het winnen van proselieten

van de Grieksche kerk wordt streng gestraft. Maar in spijt hiervan zijn er sterke scheurmakende invloeden in de kerk zelve aan het werk. Het wordt gezegd, dat één derde of meer van de nominale leden van het Orthodoxe lichaam afgescheidenen zijn. Eén sterke partij, de Popovtsy, kiest zelf hare priesters, en verschilt van de orthodoxen hoofdzakelijk in het aannemen van een ouderen vorm van aanbidding. Een andere groote partij, de Bespovotsy, heeft geen priesters, en hare aanhangers zijn, theoretisch ten minste, de sterkste tegenstanders van de regeering, dewelke zij beschouwen als het systeem van den Anti-Christ, terwijl de Tsaar, leeren zij, zelf de Anti-Christ is. Er zijn vele andere sekten, zooals de Doukhobers, waarvan sommigen zich nu in Canada bevinden, van wier eigenaardige Christenheid communisme en spiritualisme sterke elementen zijn. De losscheuring in Rusland groeit aan en nieuwe sekten van bijna iedere benaming rijzen er op en winnen kracht.

We kwamen uit het Kremlin op een dag, toen wij de slanke gestalte opmerkten van wat een jonge dame scheen te zijn, gekleed in eene blauwe japon. Wij merkten in het bijzonder de lange, gekrulde haarlokken op, die los over de schouders hingen. Het was ietwat ontstellend bij de volgende keer te zien dat de bezitter van de donkere krullen eveneens bakkebaarden droeg. Het was niemand anders dan een priester, van wie velen lange haren zoowel als volle baarden dragen. Wij herinneren ons niet of wij een priester zagen wiens gelaat geschoren was. Dit is een sterk contrast, natuurlijk, met de Roomsche-Katholieke geestelijkheid, zooals wij speciaal ontdekten toen wij Warschau bereikten.

Het is ongeveer dertig uren reizen in westelijke richting van Moscau naar Warschau. Het land is zeer verspreid bewoond. Bij tusschenpoozen passeert men groepen met stroo of riet bedekte blokhuisen, welke de dorpen vormen, omringd van hooi- en graanvelden. Een kudde paarden, rundvee, schapen en geiten, al tezamen, waarschijnlijk den geheelen levenden veestapel van het dorp uitmakende, kan dikwijls gezien worden in de eene of andere nabijzijnde opene boschvlakte. De huizen worden nooit afzonderlijk gebouwd, ten minste zoover als onze waarneming ging, zooals de boerenwoningen in Engeland en Amerika. Het eigenaardige systeem van land-bezitrecht, waardoor de boeren hunne boerderijen tezamen houden, is de oorzaak van dit groepeeren in kleine dorpjes, te klein in de meeste gevallen om den naam te verdienen. Het land is golvend en is in de lagere deelen dikwijls moerassig. De bosschen zijn niet heel best, ofschoon wij enkele mooie uitgestrektheden van eiken, olmen en pijnboomen voorbij gingen. De oogst werd vergaderd, en barrevoetsche vrouwen en meisjes deden een groot gedeelte van het werk.

Wij waren verrast en wel voldaan met Warschau, de hoofdstad van Polen. Haar half millioen inwoners zijn grootendeels Roomsche-Katholieken, ofschoon er vele Joden in de stad zijn. Het volk ziet er beschaafd uit, en vol van levenskracht en evenaart zijn Duitsche naburen. De stad, aan de Vistula rivier gebouwd,

is gewichtig voor den handel, en is de derde grootste stad in het Russische rijk. Zij is schoon, en is versierd met sommige prachtige parken. In een dezer parken, het Lazienski, vonden wij gelegenheid tot het doen van een gebed. Wij waren geheel alleen in een bosschage van hooge boomen.

President Lyman bad voor het volk van Polen zooals hij gedaan had voor dat van Rusland en Finland, dat de Heere hen wilde voorbereiden om het Evangelie aan te nemen en den weg te bereiden voor Zijne dienstknechten om het derwaarts te brengen. Hij bad dat de geest van liefde en vrijheid in de harten van het volk nooit zoude sterven, maar dat de menschen daar persoonlijke en godsdienstige vrijheid mochten genieten, en hunnen eigen vrijen wil hebben. Hij bad dat alle vormen van anarchie, wetteloosheid en wanorde mochten verdwijnen, dat Polen en geheel Rusland vrede mochten hebben, en dat volk en heerschers bereid mochten worden voor een beteren staat van zaken. Hij bad dat de Tsaar mocht bewaard blijven en gesterkt worden om zijne plannen van hervorming uit te voeren. Hij zegende en wijdde het land in voor de prediking van het Evangelie, en zegende het volk opdat zij ontvankelijk mochten zijn voor de waarheid. Het werk des Heeren in alle landen, Zijn dienstknechten de zendelingen en degenen die het volk in Zion leiden, tezamen met de Heiligen en de oprechten in hart overal, werden herdacht en de hemelsche gunst en zegen op hen allen afgesmeekt.

Wij verlieten Polen in den namiddag, en tot acht uur in den avond, toen de schemering nederdaalde, vonden wij het zeer interessant het voorbijsnellende landschap en het volk in de velden aan het werk gade te slaan. Langs de spoorbaan, op de grazige dijken, hoedden kleine kinderen en oude gebrekkige mannen en vrouwen de koeien, terwijl het sterkere volk den oogst zichte en bijeenvergaderde. Bijna al de vrouwen beide degenen die zich aftobden en zij die aan de overpaden stonden, met een vlag in de hand, als de trein voorbijging, waren barrevoets en sommige mannen waren ook zonder voetbekleding. De vrouwen droegen onveranderlijk een doek op het hoofd, en de meesten waren gekleed in een kleurig gewaad. Groen, rood en geel kwamen somtijds als strooken in denzelfden rok voor. In het veld waren talrijke ooievaars en zwermen ganzen. Het was inderdaad een tooneel van armoede, maar een der mooiste die wij aanschouwden.

Te Alexandrova, het laatste station in Rusland, werden wij genoodzaakt onze paspoorten te toonen. Hier werd het certificaat door de politie van Moscau er bijgevoegd, verwijderd, en wij kregen vergunning het Russisch gebied te verlaten. In het kantoor van den commissaris merkten wij echter anderen op die minder fortuinlijk waren. Eene dame met haar klein meisje weenden bitterlijk, om reden eene verhindering van de eene of andere soort die haar in den weg gekomen was. Er worden dikwijls menschen weerhouden en terug gezonden van dit punt naar andere, omdat zij verzuimd hebben zich te verzekeren van de noodige vergunning

der politie om weg te gaan. Deze vergunning, evenals alle andere onderzoekingen van het paspoort, kost een fooi.

Het is dertien uren rijden van Warschau naar Berlijn en ongeveer evenlang van Berlijn naar Rotterdam. Wij bereikten de laatste stad aan den avond van den 13den Augustus. De rit door Deutschland gaf ons een indruk van den rijkdom en de vruchtbaarheid van dat land. De oogst was hier veel zwaarder dan die van Rusland en Polen, en overal zag men blijken van grooteren vooruitgang.

Met het bereiken van Holland eindigden de bijzondere trekken van President Lyman's reis. Zij was een lange en interessante en eveneens een gewichtige reis. Er waren nieuwe ideën ingewonnen aangaande Rusland, in sommige opzichten het grootste keizerrijk in de wereld, en aangaande het volk. Speciaal waren er profijtelijke indrukken verkregen aangaande de prediking van het Evangelie in deze landen. De uitgestrektheid van het veld is verbazingwekkend en de moeilijkheden die er op den weg verrijzen, zijn ontzaglijk, maar wij beseffen dat het werk niet gedaan moet worden door de kracht en wijsheid der menschen alleen, maar door de inspiratie en kracht van den Heere Almachtig.

Varia.

DUITSCHLAND'S BABEL VAN GODSDIENSTEN.

Uit officiële statistieken in Deutschland blijkt, dat er in dat Keizerrijk twee-honderd-en-twee-en-twintig verschillende soorten van godsdienst bestaan. Men telt er honderd-en-vijf-en-tachtig verschillende Christelijke geloofsbelijdenissen, waaronder zich bevinden acht soorten van Baptisten en Apostolische Christenen, negen soorten van Methodisten en Kwakers, en zeven soorten aanhangers van een Vrije Religie. Behalve de Christenen zijn er Joden, Mahomedanen, Buddhisten, Brahmanen, Vuuraanbidders, Zonaanbidders, etc. en een-en-twintig gelooven, waarin Atheïsten en Materialisten begrepen zijn.

DES PAUSEN EERSTE ENCYCLIEK.

Paus Pius X heeft zijne eerste encycliek uitgezonden, en daarin openbaart hij zijne politiek. Hij verklaart dat hij geen geheime richtingen wil hebben, geen geheime oogmerken, geen partij-vooringenomenheden. Zijn voornemen is een dienaar van God te wezen, zegt hij. Hij spoort de educatie der jeugd aan en speciaal van degenen die geestelijke worden. Hij hoopt dat de Katholieke vereenigingen in stad en land zich mogen vermenigvuldigen en een voorbeeld zetten van een Christelijk leven. De Paus is gelukkig geen Politicus. Het is te hopen dat hij een ernstige verdediger zal zijn van het lezen der schriften onder zijne volgelingen, opdat er grootere vrijheid van gedachte onder hen

genoten moge worden. Leo XIII stelde kort voor zijnen dood voor, om goedkoope uitgaven van het Nieuwe Testament voor het volk verkrijgbaar te stellen. Dit is één merkwaardige stap voorwaarts. Wij hopen, dat het plan ten volle uitgevoerd zal worden.

Mill. Star.

De Nieuwe Apostel, George A. Smith.

In ons vorig nummer maakten we reeds melding van het kiezen van Ouderling George A. Smith, als een lid van den Raad der Twaalf Apostelen. Ouderling Smith werd den 4 April 1870 te Salt Lake City, Utah, geboren. Hij is de oudste zoon, in leven, van John Henry — en Sarah Farr Smith. Ofschoon hij slechts drie en dertig jaar oud is, heeft hij reeds veel ondervinding gehad op allerlei gebied. Zijne eerste educatie heeft hij genoten in de openbare scholen zijner geboortestad en later bezocht hij de Brigham Young Academie te Provo. Na verschillende positiën bekleed te hebben, werd hij in Juni 1892 op zending geroepen naar de Zuidelijke Staten. Vijf maanden in het veld zijnde, werd hij Secretaris dier Zending en als zoodanig had hij de leiding tijdens de afwezigheid van President J. Golden Kimball. In al deze hoedanigheden toonde hij iemand met veel plichtbesef te zijn en een ijverig werker. In Juli 1894 keerde hij naar huis terug. Op politiek gebied is hij een vurig Republikein. Als lid van de Kerk heeft hij vele verantwoordelijke positiën bekleed. Als eene merkwaardigheid zij hier vermeld, dat Bisschop W. L. N. Allen vele jaren geleden voorspelde dat George A. Smith, toen nog zeer jong, eenmaal een Apostel wezen zou. Ook wijlen Patriarch Zebedee Coltrin had eenzelfde voorspelling gemaakt.

Overleden.

VAN DER WERFF. — Te Salt Lake City, Utah, 20 September 1903, Renske van der Werff, geb. Hulshoff, echtgenote van Douwe van der Werff; geboren te Achtkarspelen (Friesland), den 13 Februari 1856, gedoopt door Ouderling Hysram Hand, den 7 Maart 1899, te Groningen, en bevestigd door Ouderling Lucas Venema.

I N H O U D :

De Vervulling eener Profetie	Blz. 321	Is er eene Verkiezing?	Blz. 329
Lichtende Steenen	" 325	Zangvereniging „Hoop van Israël"	" 331
De Algemeene Conferentie	" 326	President Lyman's Reizen	" 332
Luikache Conferentie	" 327	Varia	" 335
Vergadering te Brussel	" 328	De Nieuwe Apostel, George A. Smith	" 336
Aangekomen en ontslagen	" 328	Overleden	" 336
Bladvulling	" 328		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per Exemplaar 10 cent.